

Odgovorno prema obavezama

Uspešan folkloras, vešt majstor, dobar prijatelj i uviđavni komšija. Jednom rečju, ekskluzivni gost prepoznatljive rubrike tekućeg broja najstarijeg vojvođanskog seoskog glasila je Željko Komnjenović, stolar i folkloras.

Željko Komnjenović rođen je 6. marta 1977. godine od majke Branislavke i oca Desimira, a ima i sestru Marinu. U braku je s Gordanom iz kog ima sina Aleksu. Kada je obrazovanju reč, Željko je najpre okončao Osnovnu školu "Vuk Stefanović Karadžić", da bi nakon toga završio i srednju mašinsku školu u Pančevu - smer mašinbravar. Bez obzira na to on se kasnije opredelio za drugu oblast zanatstva - stolarstvo, pa se i danas bavi tim poslom radeći u firmi "Ideales". Prethodno je bio zaposlen preduzećima "UTVA vozila", "Ras", "Tinales", kao i u kartonaži. Ipak, njegova najveća ljubav vezana je za folklor, kojim se zanimao još od malih nogu, a od hobija preferirao je i fudbal, košarku i pecanje.

Kako je odrastao mali Željko?

- Detinjstvo sam proveo u ona, još uvek, srećna vremena, odrastajući u skromnoj ali skladnoj porodici. Majka je radila u "Plinari" kao spremačica, a tata je u firmi "Antikor", koja je poslovala pri "Azotori", i tamo izvodila radove peskiranja, farbanja... Do moje treće godine života stanovali smo u Višnjičkoj ulici kod tetke i teče, da bismo se potom preselili u naš budući dom u Bečejskoj ulici, broj 10, u naselju Šumice. Što se vaspitanja tiče, tu ne bih imao mnogo toga da kažem, sem da su mi roditelji bili neuporedivo strožiji nego što sam ja danas prema svom detetu. Primera radi, iz vremena dok sam još bio prilično mali, pamtim da je bilo dovoljno da mama zazviždi s kućnih vrata, a ja bih istog trenutka ostavio ostalu decu usred igre i momentalno se stvorio pred njom. Jedini problem bio je to što smo morali da razaznamo kada čija majka zviždi, jer su tada sve one tako dozivale svoju decu. Premda mi se čini da je moja bila specifičnija od ostalih (smeh). Jednom rečju, u to vreme znalo se šta se sme, a šta ne! Kako mi je tata u tom periodu gastarbajtovao u inostranstvu, nisam ga viđao često. Stoga, kako se njegovo odsustvo ne bi osetilo, morao sam da budem poslušan i čuvam svoju mlađu sestru, za koju sam tada gotovo neprekidno govorio: "Pa, jel si baš morala da se rodiš?" (ponovo, smeh). Slobodno vreme sam, poput ostale dece, provodio, uglavnom, uz žmurke, fudbal, klikere i klis. Bez toga se, tada, nije mogla zamisliti igra, a društvo su mi, mahom, činili braća i prijatelji, pre svih, Milan Milanović, Nenad Mladenović, Nebojša Radosavljević Siki, Dragan Rašić, Nebojša Filipović, Robert Popesku, Darko Terzić... Najveći nestašluk, koji i danas odlično pamtim, bio je kada je Siki uzeo celu tatinu platu, a za sve pare kupili smo žetone kod Sreje. Kako nismo mogli sve da ih odjednom potrošimo, morali smo da ih sakrivamo. Kao najskrovitiji učinili su nam se izvesni oluci, pa smo ih tamo nalazili još mesecima nakon toga. Čak je i pomenuti Sreja tih dana došao kod nas kući da nam traži žetone nazad, jer nije imao s čim da radi.

Škola...

- Prvi razred sam upisao kod učiteljice Snežane Filipović, za koju mogu da kažem da nam je

bila mnogo više od samog pedagoga. O tome govori i podatak da je celo naše odeljenje kolektivno prisustvovalo njenoj svadbi. Može se reći da smo bili odbrano društvo, prednjačili smo i u učenju i disciplini, a i veoma smo se prisno družili. Međutim, u jednom momentu se nad tim našim zajedništvom nadvila opasnost da će nam uprava Škole rasturiti odeljenje. Srećom, učiteljica Sneža uspela je da nas sačuva od rasformiranja. Od petog razreda odeljenski starešina nam je bio Boško Đorđević, koji je, takođe, ostavio dobar utisak na mene, bio vrlo obazriv i po potrebi nas, čak, obilazio i po kućama. Što se mene tiče, bio sam u zlatnoj sredini, odnosno solidan vrlodobraš. Najviše su mi odgovarali predmeti poput prirode i društva, a potom i istorije, geografije ili biologije. I kad je o disciplini reč, nisam pravio neke incidente, kao uostalom ni ostatak odeljenja. Bilo je tu i tamo malih ispada, normalnih za taj vragolasti uzrast, ali svakako bez tuča i drugih oblika nasilja, kakvim smo danas zatrpani u medijima. Najbolji drugari su mi bili Dejan Vasić, DŽemal Memešahović, Maja Rajković, a pored ostalog, voleli smo i da odlazimo u tadašnju poslastičarnicu "Kod Malajca". Odatle i pamtim jednu anegdotu: Nas nekoliko je svratilo na kolače i limunadu, jer nam je neko proturio lažnu informaciju da je sve bilo besplatno. Kada smo se lepo najeli i napili, krenuli smo kući, a poslastičar nas je ljutito upitao ko će to da plati. Dok smo se samo zbunjeno gledali, odnekud se pojavio Miloš Bokser i izmirio ceo naš račun.

Mladost...

- Tinejdžersko doba zakačilo nas je nesrećnih devedesetih, u doba one velike nemaštine. Gotovo da niko nije imao novca, pa smo se dovijali na razne načine. I kad smo imali neku crkavicu, radije bismo se odlučivali da kupimo piće i cigare i sednemo na klupu, nego da platimo ulaz u Diskoteku. Pored starog društva iz osnovne, iz tog perioda bih naveo i Dragana Rašića i Slavišu Tekindera. Pored neizbežne Diskoteke, uglavnom smo izlazili po kafićima "GS" i "Volejbol", a ponekad i po gradu. Kako su nam, kao što sam rekao, džepovi mnogo češće bili prazni, skupljali smo se na "majmunskom ostrvu" ispred ambulante, gde smo zbijali šale do kasno u noć.

Vojska, porodica, posao...

- Vojska je svakako period iz kog nosim lepe uspomene. Služio sam je 1996. godine u Kraljevu. Taj skup različitih ljudi na jednom mestu, bio je za mene dragoceno iskustvo. Nakon toga, počeo sam da se uozbiljavam i gledam kako da zaradim koji dinar. Bio sam zaposlen u raznim preduzećima, kao što su "UTVA vozila", kartonaža, "Ras", "Tinales" i "Ideales", gde i danas radim. Dobra okolnost je što se nalazi u Starčevu, tačnije u Partizanskoj ulici, a bavimo se izradom sobnih vrata i kuhinja. Najčešće ih prodajemo partneru u Ivanjici, pa sam često na putu. U međuvremenu sam se oženio s jednom Gordanom, koju sam upoznao u Beogradu za vreme bombardovanja 1999. godine. Iako se od tada dugo nismo videli, ponovo smo se sreli 2005, zabavljali se dve godine i konačno venčali. Nakon još dve godine dobili smo sina Aleksu, a moram da se pohvalim da je iskopirani - ja.

Folklor...

- Još od malih nogu, pod uticajem starijih rođaka, "zarazio" sam se folklorom. Često sam odlazio na njihove probe, pa se može reći da mi je igra u genima. Folklorom sam zvanično počeo da se bavim sa jedanaest godina u okviru školske sekcije, koju su vodili učiteljica Sneža i učitelj Pera Mladenović. Ubrzo nakon toga prešao sam u Dom kulture, u školu folkloru Žarka Mojsilovića i Zorana Radoičića. S aktivnim bavljenjem prestao sam oko svoje tridesete godine i

za sobom ostavio sijaset lepih trenutaka, prijateljstava, takmičenja, putovanja... Nezaboravni su mi odlasci u Francusku, Bosnu, Mađarsku, Rumuniju, kao u mesta i širom Srbije, a za sve to možemo da zahvalimo jednom čoveku - dugogodišnjem upravniku Doma kulture Vidomiru Jelisijeviću! U posebnom sećanju mi je gostovanje u bugarskom Solzopolu 1996. godine. Tada smo za desetak dana boravka imali samo obavezu da odradimo jedan defile, a tokom ostatka vremena smo bukvalno uživali. Nikad neću zaboraviti jedan odlazak na plažu u pola noći, kada smo probudili konobara koji je uveliko spavao. Pevali smo, igrali, kupali se i ostali sve do podneva! Pamtim i brojne nastupe i takmičenja, posebno jedno, polovinom devedesetih, kada smo, najpre, uspešno prebrodili smotru u Pančevu, stigli na završno takmičenje u Rumi i osvojili drugo mesto. Sve u svemu, folklor je spojio mnogo ljudi, načinio nebrojena prijateljstva i doveo do brojnih veza koje su kasnije krunisane u brakove. Jednostavno, svako ko se ne nije uklapao, brzo je otpadao. Teško je i nabrojati sve drage likove s kojima delio te divne trenutke, a neki od njih su i Vladan Jirković, Slađan Ivković, Ceca Šinžar, Smiljka Jeftić... Drago mi je što je osnovan KUD "Neolit" u kom sam se u jednom intervalu od godinu dana aktivirao kao veteran, a bio sam i član Nadzornog odbora. Nažalost, zbog porodičnih obaveza sam se privremeno povukao, mada bih voleo da se priključim kada ponovo počnu okupljanja veterana.

Starčevo, danas?

- Naše mesto je danas neuporedivo sređenije i lepše nego ranije. Mnogo toga je urađeno, ali bih u sklopu fudbalskog kluba, recimo, kada to uslovi dozvole dodao i bazene za decu i odrasle.

Tako govori ovaj uzorni građanin Starčeva, a mlađim naraštajima poručuje:

- Da se bave folklorom, sportom ili nekim drugim kreativnim aktivnostima, jer to čuva od poroka i ulice. Uopšte, kada čovek ima obaveza, nema vremena za devijantne stvari.